സെന്റ് തോമസ് കോളജ് പാലാ ഓട്ടോണമസ്
അരുണാപുരം പി.ഒ., കോട്ടയം 686 574

October 2026
Vol. 3 Issue 1

പാലൈ
PALAI பாலை
ISSN No: 3049-0316

ആനന്ദത്തിന്റെ തടവറകളും വിമോചനത്തിന്റെ ആകാശങ്ങളും: 'ആനന്ദഭാരം' നോവലിലെ സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ നിസ്സഹായതയും പ്രതിരോധവും



ലിസ്മിയ റോസ് കെ ജോജോ*

സംഗ്രഹം

വർത്തമാനകാല മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽ സ്ത്രീപക്ഷ ആഖ്യാനങ്ങളുടെ പുതിയ ദാർശനിക തലം അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഏഴുത്തുകാരിയാണ് ജിസ ജോസ്. സ്ത്രീ സമത്വവും, സ്വാതന്ത്ര്യവും നിരന്തരം ചോദ്യം ചെയ്യലുകൾക്ക് വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്ത് കുടുംബവും, മതതത്വരാഷ്ട്ര സംഹിതകളും സ്ത്രീകൾക്ക് മുമ്പിൽ വെല്ലുവിളികളായി മാറുന്നതിന്റെ ഭിന്നതലങ്ങൾ ഈ എഴുത്തുകാരിയുടെ കൃതികളിൽ കണ്ടെത്താം. പെൺകർതൃത്വങ്ങളുടെ പുതിയ മുഖമാണ് ജിസജോസിന്റെ നോവലുകളിലെ സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങൾ. പുരുഷസത്ത സ്ത്രീ ശരീരങ്ങൾക്കുമേൽ നിയമങ്ങളും മാനദണ്ഡങ്ങളും വെച്ചുപുലർത്തുന്നതിനെയും ഈ എഴുത്തുകാരി തുറന്നെഴുതുന്നത് കാണാം. ഇത്തരത്തിൽ ഒരു തുറന്നെഴുതാണ് ജിസ ജോസിന്റെ 'ആനന്ദഭാരം' എന്ന നോവൽ. വീട്, കുടുംബം, ദാമ്പത്യം തുടങ്ങിയ വ്യവസ്ഥാപിത 'പെണ്ണകങ്ങൾക്കുള്ളിൽ' ജീവിക്കേണ്ടിവരുന്ന സ്ത്രീകൾ അനുഭവിക്കുന്ന ആന്തരിക സംഘർഷങ്ങളെയും, അവർ നടത്തുന്ന നിശബ്ദമായ പ്രതിരോധങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണമാണ് ഈ നോവൽ. 'ആനന്ദം' എന്ന് സമൂഹം നിർവ്വചിക്കുന്ന കുടുംബജീവിതം എങ്ങനെയാണ് സ്ത്രീയുടെ മേൽ താങ്ങാനാവാത്ത 'ഭാര'മായി മാറുന്നത് എന്ന വൈരുദ്ധ്യമാണ് നോവലിന്റെ കേന്ദ്രാശയം. നോവലിലെ രണ്ട് പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളായ രത്നമേഖല, വിനോദിനി എന്നിവരിലൂടെയാണ് എഴുത്തുകാരി സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ നിസ്സഹായതകളെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. പുരുഷാധിപത്യപരമായ കുടുംബ വ്യവസ്ഥിതി സ്ത്രീയുടെ അധ്വാനത്തെയും ത്യാഗത്തെയും 'സ്വാഭാവിക കർത്തവ്യം' എന്ന് ലളിതവൽക്കരിക്കുമ്പോൾ അതിനെതിരെ സ്ത്രീകൾ തീർക്കുന്ന അദൃശ്യ പ്രതിരോധനിരയെയും വായനയുടെ മധ്യത്തിൽ കണ്ടെത്താം. ഒടുവിൽ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ ചങ്ങലകൾ പൊട്ടിച്ചെറിയുന്ന സ്ത്രീ വിമോചനത്തിന്റെ പ്രഖ്യാപനമായി നോവൽ മാറുന്നു. സ്ത്രീ ജീവിതത്തിന്റെ അസ്ഥിരതയെയും, സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ അതിജീവനത്തെയും 'ആനന്ദഭാരം' എന്ന നോവൽ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിന്റെ വ്യത്യസ്ത തലങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണമാണ് ഈ പ്രബന്ധം.

താക്കോൽവാക്കുകൾ: സ്ത്രീസ്വത്വം, സാഹിത്യം, പെണ്ണകം, ആനന്ദഭാരം, പുരുഷസത്ത

* അധ്യാപിക, മലയാളവിഭാഗം, പവനാത്മാ കോളേജ് മുരിക്കാശ്ശേരി

ആമുഖം

മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽ സ്ത്രീജീവിതത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണതകളെയും, പെണ്മനസുകളുടെ ആന്തരിക തലങ്ങളെയും തികച്ചും സൂക്ഷ്മമായി അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന എഴുത്തുകാരിയാണ് ജിസ ജോസ്. ചപലവും, അസ്ഥിരവുമെന്ന് സമൂഹം വിധിയെഴുതുന്ന പെൺജീവിതങ്ങളുടെ നിശബ്ദമായ സംഘർഷങ്ങളെയും, പ്രതിരോധനിങ്ങളെയും വരച്ചുകാട്ടുന്ന ജിസ ജോസിന്റെ കൃതിയാണ് 'ആനന്ദഭാരം'. പുരുഷാധിപത്യത്തിന്റെ സാമ്പ്രദായിക ഭാവുകത്വങ്ങളെയും കുടുംബം എന്ന വ്യവസ്ഥിതിയെയും ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് എഴുതപ്പെട്ട കൃതികളുടെ നിരയിലേക്ക് ചേർത്തുവെക്കാവുന്ന മികച്ച നോവലാണിത്. പെൺമനസ്സിന്റെ നിഗൂഢതകളിലേക്കും, പുറംലോകം കാണാത്ത ആന്തരിക സംഘർഷങ്ങളിലേക്കും വിരൽ ചൂണ്ടുന്നതിൽ ഈ എഴുത്തുകാരി പുലർത്തുന്ന സൂക്ഷ്മത ശ്രദ്ധേയമാണ്. ദുർബലമെന്ന് സമൂഹം ലളിതവൽക്കരിക്കുന്ന പെൺജീവിതങ്ങൾ, അവർക്ക് ചുറ്റുമുള്ള അധികാര രൂപങ്ങളോട് എങ്ങനെയാണ് കലഹിക്കുന്നതെന്നും അതിജീവിക്കുന്നതെന്നും ഈ നോവൽ സവിശേഷമായി ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. നോവലിന്റെ പേര് തന്നെ വായനക്കാരന്റെ ഉള്ളകങ്ങളിൽ പല ചോദ്യങ്ങൾ ഉണർത്തുന്നു. കാലാകാലങ്ങളായി ആനന്ദം നൽകുന്ന വിവാഹം, കുടുംബം തുടങ്ങിയ ആശയ സംഹിതകൾക്ക് നേരെ ഉയരുന്ന ചോദ്യമാണത്. വായനക്കാരന്റെ ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരമാണ് നോവലിലെ രത്നമേഖല. അവളുടെ കഥയാണിത്. രത്നമേഖല എന്ന കേന്ദ്രത്തിനു ചുറ്റും വലം വെക്കുന്ന മറ്റു സ്ത്രീ ജീവിതങ്ങൾ. വിനോദിനി, പരിമളം, മേരിപ്രീത, മരതകം എന്നിങ്ങനെ പല സ്ത്രീകൾ നോവലിന്റെ വിവിധഘട്ടങ്ങളിലായി വായനക്കാരിലേക്ക് എത്തിച്ചേരുന്നു. ഓരോരുത്തരുടെയും കഥ വ്യത്യസ്തമെങ്കിലും പുരുഷസത്തക്കു കീഴിൽ അടിച്ചമർത്തപ്പെടുന്ന പെണ്ണകങ്ങളുടെ ഭിന്നമുഖങ്ങളാണവർ.

'ആനന്ദഭാരം': തലക്കെട്ടിലെ വൈരുദ്ധ്യവും ആശയതലവും

നോവലിന്റെ പേര് തന്നെ വലിയൊരു ദാർശനിക വൈരുദ്ധ്യത്തെ (Paradox) മുന്നോട്ട് വെയ്ക്കുന്നുണ്ട്. 'ആനന്ദം' എന്നതുകൊണ്ട് നാം പൊതുവെ അർഥമാക്കുന്നത് സന്തോഷകരമായതൊ ആഹ്ലാദം ജനിപ്പിക്കുന്നതോ ആയ അവസ്ഥയെയോ അനുഭവത്തെയോ ആണ്. ഭാരം എന്നത് താങ്ങാൻ പറ്റാത്തതോ, ബുദ്ധിമുട്ട് ഉണ്ടാക്കുന്നതോ ആയ ഒന്നാണ്. ആനന്ദവും ഭാരവും ഒരേ അവസ്ഥയിൽ നിലനിൽക്കാത്ത രണ്ട് സംജ്ഞകൾ. എഴുത്തുകാരി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെ ഒരു ശീർഷകവും. വൈരുധ്യം നിലനിൽക്കുന്ന ആ ശീർഷകം തന്നെ നോവലിന്റെ ആശയകേന്ദ്രത്തിലേക്ക് വായനക്കാരെ കൊണ്ടുപോകുന്നതിനലാകാം ഇത്തരമൊരു ബോധപൂർവമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന് രചയിതാവ് തയ്യാറായതെന്ന് കരുതാം. ഈ ആനന്ദവും ഭാരവും സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ ഉള്ളകങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അവതരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന രണ്ട് ആശയങ്ങളാണ്. കാലാകാലങ്ങളായി പുരുഷസത്ത പറഞ്ഞുവെക്കുന്ന എന്നാൽ, ഒരു സ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവൾ ജീവിക്കുന്ന കുടുംബം, അവളുടെ മാതൃത്വം, അവളുടെ ദാമ്പത്യം എന്നിവയെല്ലാം സമൂഹത്തിന്റെ കണ്ണിൽ 'ആനന്ദ'മായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അവളുടെ ഉള്ളിൽ അത് താങ്ങാനാവാത്ത 'ഭാര'മായി മാറുന്നു. സുരക്ഷിതമെന്ന് കരുതിയിരുന്ന ജീവിതങ്ങളിലേക്ക് തികച്ചും അപ്രതീക്ഷിതമായി കടന്നുവരുന്ന അസ്വസ്ഥതകളും നൈരാശ്യങ്ങളുമാണ് നോവലിൽ ഉടനീളം കാണാവുന്നത്. സ്വയം അതൊരു ഭാരമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴും അത് വഹിക്കാൻ സ്വയം അവർ തയ്യാറാകുന്നു. നോവലിലെ സ്ത്രീകളെല്ലാം ഇത്തരത്തിൽ ആനന്ദമെന്നു പറയുന്ന ഭാരം പേറുന്നവരാണ്. പുരുഷവ്യവസ്ഥിതി നൽകുന്ന 'സുരക്ഷിതത്വം' എന്ന കെണിയിൽ വീണുപോകുന്ന സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ നിസ്സഹായതയാണ് നോവലിന്റെ കേന്ദ്രാശയം.

പെണ്ണകങ്ങളുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രം: റെയിൽവേ ക്വാർട്ടേഴ്സുകളുടെ പ്രതീകാത്മകത

നോവലിന്റെ കഥാപരിസരം വികസിക്കുന്നത് അടുത്തടുത്തു നിൽക്കുന്ന കുറെ റെയിൽവേ ക്വാർട്ടേഴ്സുകളിലൂടെയാണ്. ഈ ക്വാർട്ടേഴ്സുകൾ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ആന്തരികാവസ്ഥയുടെ പ്രതിഫലനം കൂടിയാണ്. ഈ ക്വാർട്ടേഴ്സുകൾ സ്ത്രീകളുടെ പരിമിതപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ജീവിതത്തെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയുമാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. "കല്യാണം കഴിഞ്ഞ് കൃത്യം മുപ്പത്തിമൂന്നാമത്തെ ദിവസം ഈ രണ്ടു മുറി ക്വാർട്ടേഴ്സിൽ കുടുങ്ങിയതാണ് രത്നമേഖലയുടെ ജീവിതം" (ജിസ ജോസ്, 2025, പുറം. 13). ഇതിലും ലളിതമായി കഥാനായികയെ അവതരിപ്പിക്കാൻ എഴുത്തുകാരിക്ക് സാധിക്കില്ല. കേന്ദ്ര കഥാപാത്രത്തിന്റെ അവസ്ഥയും, നിസ്സഹായതയും ഈ വരികൾ വിളിച്ചോതുന്നുണ്ട്. രത്നമേഖലയുടെ മാത്രമല്ല കഥയിലെ ഇതര കഥാപാത്രങ്ങളായ സ്ത്രീകളും

 ISSN No: 3049-0316

ഈ ചുമരുകളുടെ അതിരുകളിൽ അമർന്നു ജീവിക്കുന്നവരാണ്. ഒരു ചുമരിനപ്പുറവും ഇപ്പുറവും ജീവിക്കുന്ന സ്ത്രീ മനസ്സഞ്ചാരങ്ങളെ ഒപ്പിയെടുക്കാൻ ഈ പശ്ചാത്തലം എഴുത്തുകാരിയെ സഹായിക്കുന്നു. പുറംലോകത്തെ വിശാലമായ ആകാശങ്ങളിലേക്ക് നോക്കാൻ അനുവാദമില്ലാത്ത, അല്ലെങ്കിൽ അതിന് ഭയപ്പെടുന്ന സ്ത്രീകളുടെ ആത്മസംഘർഷങ്ങളുടെ തടവറയാണ് ഈ പെണ്ണകങ്ങൾ. ഒടുവിൽ അവർ സ്വാതന്ത്ര്യം കണ്ടെത്തുന്നത് ഈ ചുമരുകളിൽ നിന്ന് കൂടിയാണ്. വിനോദിനിയുടെ കൊലപാതകത്തിന് ജയിലിൽ സംശയ നിഴലിൽ കഴിയുന്ന രത്നമേഖലയ്ക്ക് ജയിലും ജയിൽ ചുവരുകളും സ്വതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അനുഭവങ്ങൾ നൽകുന്നത് കാണാനാകും. "ചുവരു ചാരിയിരിക്കുമ്പോൾ അഴികൾക്ക് പുറത്ത് രത്നമേഖല ഒരു പൂന്തോപ്പ് തന്നെ കണ്ടു. ഇത്ര നേരവും അതവിടെ ഇല്ലായിരുന്നല്ലോ എന്നതിൽ അവൾക്ക് അതിശയം ഒന്നും തോന്നിയില്ല. ഇതുവരെ ഇല്ലാത്ത സുഗന്ധങ്ങളും വർണ്ണങ്ങളും വസന്തകാലത്ത് പെട്ടെന്ന് പൊട്ടിവിടരുന്നതുപോലെ അത് ഇപ്പോൾ അവിടെയുണ്ട് എന്നത് മാത്രമാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. അവളുടെ മനസ്സ് ആനന്ദത്താൽ കുളിർന്നു. ശരീരവും ആ കുളിരിൽ സുഖകരമായി വിറയാർന്നു" (ജിസ ജോസ്, 2025, പുറം. 279). ജയിൽ ചുവരുകൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രതീകമായി മാറുന്ന വായനയിലെ കാഴ്ച്ചയാണിത്.

സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ നിസ്സഹായത: രണ്ട് ഭാവങ്ങൾ

നോവലിൽ സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ നിസ്സഹായതയെ പ്രധാനമായും രണ്ട് അവസ്ഥകളിലൂടെയാണ് എഴുത്തുകാരി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ശാരീരികമായ നിസ്സഹായതയും, സാമൂഹികമായ നിസ്സഹായതയും.

വിവാഹത്തോടെ സാമൂഹികമായ നിസ്സഹായതയുടെ ചങ്ങലക്കെട്ടിൽ പെട്ടുപോകുന്ന ജീവിതമാണ് രത്നമേഖലയുടേത്. ഭർത്താവായ വിപിനൻ അവൾക്ക് നൽകിയ ആ ചങ്ങല അഴിച്ചുമാറ്റാൻ അവളിലെ ഉത്തമ സ്ത്രീ സങ്കല്പം അനുവദിക്കുന്നില്ല. കർത്തവ്യങ്ങളുടെ കയത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോകുന്ന യൗവനമാണ് അവളുടേത്. നഴ്സിങ് പഠിച്ച, സ്വതന്ത്രമായ ചിന്താഗതികളുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയാണ് രത്നമേഖല. റെയിൽവേ ജീവനക്കാരനായ വിപിനന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് വരുന്നത് ഒരുപാട് സ്വപ്നങ്ങളോടെയാണ്. എന്നാൽ വിവാഹത്തിന്റെ പിറ്റേ ദിവസം മുതൽ തന്നെ അവളുടെ ജീവിതം ഒരു കാരാഗൃഹത്തിൽ ആകുന്നു. അവളുടെ വ്യക്തിത്വവും സ്വത്വവും നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നു. അവൾ പഠിച്ച നഴ്സിങ് ജോലി സ്വന്തം ഉദ്യോഗത്തിനായല്ല, മറിച്ച് വീട്ടുതടവറയിലെ ഒരു രോഗിയുടെ പരിചരണത്തിനായാണ് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. ഒരു 'നല്ല മരുമകൾ', 'നല്ല ഭാര്യ' എന്ന ലേബലുകൾ നിലനിർത്താൻ വേണ്ടി സ്വന്തം യൗവനവും ആഗ്രഹങ്ങളും ബലിനൽകേണ്ടി വരുന്ന സ്ത്രീയുടെ നിസ്സഹായത രത്നമേഖലയിൽ കാണാം.

സ്ത്രീ സത്തയുടെ ശാരീരിക നിസ്സഹായതയുടെ പ്രതീകമാണ് വിനോദിനി. പത്തു വർഷമായി കിടപ്പുരോഗിയായി തുടരുന്ന വിനോദിനി രത്നമേഖലയ്ക്കൊപ്പം പ്രാധാന്യമുള്ള കഥാപാത്രമാണ്. ഒരു മനുഷ്യ ജീവിക്ക് ഉണ്ടാകാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ നിസ്സഹായതയാണ് അവർ അനുഭവിക്കുന്നത്. ശരീരം പൂർണ്ണമായും ചലനരഹിതമാണെങ്കിലും വിനോദിനിയുടെ മനസ്സ് ഇപ്പോഴും സജീവമാണ്. പ്രണയവും, അധികാരവും, കാമവുമെല്ലാം ആ കിടപ്പിലും അവർ വേർതിരിച്ചെടുക്കുന്നു. തനിക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ ജീവിതത്തെയും ശരീരത്തെയും ഓർത്ത് ദുഃഖിക്കുമ്പോഴും ഉള്ളിലെ ആഗ്രഹങ്ങളെ നിലനിർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നത് അവരുടെ നിസ്സഹായതയുടെയും ഒപ്പം ഒരു തരം വാശിയുടെയും ഭാവമാണ്. ഒടുവിൽ മരണം ഒരുതരത്തിൽ അവർക്ക് അനുഗ്രഹമാകുന്നുവെന്ന് നമ്മുക്ക് തോന്നാം. "പത്തു വർഷം താൻ ചെയ്ത പരിചരണങ്ങളെക്കാൾ അതായിരുന്നു വിനോദിനിയെ സന്തോഷിപ്പിക്കുക. എത്ര പരിഭവത്തോടെയാവും അവർ പോയിട്ടുണ്ടാവുക. അയൽപക്കത്തെ സ്ത്രീകാണിച്ച അനുതാപം പോലും രത്നമേഖലയ്ക്ക് ഉണ്ടായില്ലല്ലോ എന്നവർ ഏതോ ലോകത്തിരുന്ന് ഇപ്പോഴും ഓർക്കുന്നുണ്ടാവും" (ജിസ ജോസ്, 2025,പുറം. 271). വിനോദിനിയുടെ മരണത്തെ കുറിച്ചുള്ള രത്നമേഖലയുടെ ചിന്തയാണിത്. മരണവും പലപ്പോഴും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മുഖമായി മാറുന്നത് ഇവിടെ കാണാം.

അധികാരവും പുരുഷാധിപത്യവും: അദൃശ്യമായ ചങ്ങലകൾ

നോവലിലെ പുരുഷ കഥാപാത്രങ്ങൾ നേരിട്ട് ക്രൂരത പ്രവർത്തിക്കുന്ന വില്ലന്മാരല്ല. മറിച്ച്, കുടുംബ വ്യവസ്ഥിതിയിലൂടെ സ്വാഭാവികമായി അധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്നവരാണ്. വിപിനൻ എന്ന ഭർത്താവ് ക്രൂരനല്ലെങ്കിലും, ഭാര്യ തന്റെ അമ്മയെ നോക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥയാണെന്ന് അയാൾ ചിന്തിക്കുന്നു. സ്ത്രീയുടെ അധ്വാനത്തെയും ത്യാഗത്തെയും 'സ്വാഭാവിക കർത്തവ്യം' എന്ന് വിളിച്ചു ലളിതവൽക്കരിക്കുന്ന പുരുഷാധിപത്യ

തന്ത്രമാണ് ഇവിടെ ദൃശ്യമാകുന്നത്. ഇതാണ് പെണ്ണുകങ്ങളെ കൂടുതൽ ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്നത്. പരിമളത്തിന്റെ ഭർത്താവാകട്ടെ സ്വവർഗാനുരാഗി ആണെങ്കിലും അയാൾ സമൂഹത്തിന് വേണ്ടി പരിമളത്തെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നു. ഭർത്താവിന്റെ കിടപ്പറയിലെ കഴിവുകേടിനെ കുറിച്ച് അവൾക്ക് ബോധ്യം ഉണ്ടെങ്കിലും ഉത്തമയായ ഭാര്യയാകാൻ അവളും അത് സഹിക്കുന്നു. പുരുഷ കേന്ദ്രീകൃത സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥിതി ഒരേസമയം സ്ത്രീയിലും പുരുഷനിലും അടിച്ചേൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ചില നിസ്സഹായതകളെ ഈ കഥാപാത്രങ്ങൾ തുറന്ന അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഒടുവിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം തേടി സ്ത്രീകൾ പോകുമ്പോഴും കാരണമെന്തെന്ന് മനസ്സിലാക്കാനാകാതെ നിസ്സഹായരാകുന്ന ഭർത്താക്കന്മാരെ മാത്രമേ നോവലിൽ കാണുന്നുള്ളു.

പെൺകൂട്ടായ്മകളും വിമോചനത്തിന്റെ വഴികളും

നിസ്സഹായതകളിൽ ഒടുങ്ങിപ്പോകുന്നതല്ല ജിസ ജോസിന്റെ സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങൾ. അവർക്ക് സ്വന്തമായ വ്യക്തിത്വവും കർതൃത്വവും ഉണ്ട്. അവർ തങ്ങളുടേതായ രീതിയിൽ വിമോചനം കണ്ടെത്തുന്നുണ്ട്. നോവലിൽ ഈ വിമോചനം സാധ്യമാകുന്നത് പ്രധാനമായും രണ്ട് വഴികളിലൂടെയാണ്.

പെൺസൗഹൃദങ്ങളുടെ പ്രതിരോധത്തിലൂടെയും, ആന്തരിക വിമോചനത്തിലൂടെ ഉണ്ടാകുന്ന പുതിയ തീരുമാനങ്ങളിലൂടെയും. ക്വാർട്ടേഴ്സുകളിലെ സ്ത്രീകളുടെ പരസ്പരമുള്ള ഇടപെടലുകൾ കേവലം സമയമ്പോക്കുകളല്ല. പ്രത്യേകിച്ച് പരിമളവും രത്നമേഖലയും തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദം. പുരുഷകേന്ദ്രീകൃതമായ ലോകത്ത് ജീവിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന മാനസിക സമ്മർദ്ദങ്ങളെ പങ്കുവെക്കാനും പരിഹരിക്കാനുമുള്ള പെൺകൂട്ടായ്മകളാണത്. ഒരു സ്ത്രീയുടെ വേദന മറ്റൊരു സ്ത്രീക്ക് മാത്രം മനസ്സിലാകുന്ന അനുഭവപ്പകർച്ചകളിലൂടെ അവർ ഒരു അദൃശ്യ പ്രതിരോധ നിര തീർക്കുന്നു. നോവലിന്റെ അവസാനം രത്നമേഖലയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന മാറ്റം വളരെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. പൂക്കാലം കാത്തു കാത്തിരുന്ന്, ഒടുവിൽ അതെത്തിയപ്പോൾ ഉറങ്ങിപ്പോയ പൂമ്പാറ്റയാകാൻ അവൾ തയ്യാറല്ല.

നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്ന ദിനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഓർത്ത് ഇനി കരയാൻ അവൾക്ക് താല്പര്യപെടുന്നില്ല. സ്വയം തിരിച്ചറിവിന്റെ വെളിച്ചത്തിലേക്ക് അവൾ കടക്കുന്നു.

മറ്റുള്ളവർക്ക് വേണ്ടി മാത്രം ജീവിച്ച തീർക്കേണ്ടതല്ല സ്വന്തം ജീവിതം എന്ന തിരിച്ചറിവിലേക്ക് അവൾ ഉണരുകയും, സ്വന്തം രീതിയിൽ ഒരു പുതിയ ജീവിതം തുടങ്ങാൻ തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നിടത്താണ് നോവൽ അവസാനിക്കുന്നത്. ഇത് വ്യവസ്ഥിതിയുടെ ചങ്ങലകൾ പൊട്ടിച്ചെറിയുന്ന വിമോചനത്തിന്റെ പ്രഖ്യാപനമാണ്.

ഉപസംഹാരം

സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ അസ്തിത്വ പ്രതിസന്ധികളുടെ ആഴമേറിയ ആവിഷ്കാരമായി വായിക്കാവുന്ന കൃതിയാണ് 'ആനന്ദഭാരം'. പെണ്ണുകങ്ങൾ എന്നത് സ്ത്രീക്ക് നൽകുന്ന സുരക്ഷിതത്വം പലപ്പോഴും വ്യാജമാണെന്നും, യഥാർത്ഥ വിമോചനം എന്നത് അവൾ സ്വയം നേടിയെടുക്കേണ്ട ഒന്നാണെന്നും നോവൽ സമർത്ഥിക്കുന്നു. നിസ്സഹായതയുടെ ഇരുണ്ട ഇടങ്ങളിൽ നിന്ന് ആന്തരികമായ കരുത്തിലൂടെയും സ്വയം തിരിച്ചറിവിലൂടെയും വിമോചനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലേക്ക് നടന്നു കയറുന്ന രത്നമേഖലയും വിനോദിനിയും സമകാലിക സ്ത്രീ ജീവിതത്തിന്റെ ശക്തമായ പ്രതിരൂപങ്ങളാണ്. മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിലെ പെൺപ്രതിരോധങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിൽ 'ആനന്ദഭാരം' എന്ന കൃതി അതിന്റെ ആഴമേറിയ ആശയതലം കൊണ്ട് എക്കാലവും അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെടും.

സഹായക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ/ വെബ്സൈറ്റുകൾ

1. ജോസ് ജിസ. 2025. ആനന്ദഭാരം. കോഴിക്കോട് : മാതൃഭൂമി ബുക്സ്.
2. ജോസ് ജിസ. 2023. മുക്തബാഹിനി. കോട്ടയം : ഡി. സി ബുക്സ്
3. സുനിത ബഷീർ. 2022. ആനന്ദത്തിന്റെ ഇല്ലാത്ത ഭാരം പേറി, നിസ്സഹായരായി പോകുന്ന സ്ത്രീ ജീവിതങ്ങളുടെ കഥ.https://www.mathrubhumi.com/amp/books/reviews/anandabharam-novel-mathrubhumi-books-jisa-jose-e6996246